

Jenei Gyula

MONDJUK: FÉL EGY

messzi partokon ül.
 bőrét nap bizsergeti.
 vörös foltok úsznak szemhéja alatt.
 még nem gondol az ózonlyukkal,
 az öregséggel,
 amint minden nap közelebb tipeg picit.
 nyár van.
 még nem sejti,
 hogy valamikor
 szívdobogása ritmusára lépve
 menekülne
 prosztatafehér telekből,
 de csak kering majd,
 mint aki eltévedt a hóban:
 folyvást saját nyomára lel,
 és nem tudja, hogy járt már arra
 kezéhez szelídíteni
 a számtalanszor kiszabott időt.
 furcsa fiait elképzelné vénen.
 még nyár van.
 dél.
 mondjuk: fél egy.

JÁTÉKOK

csak a pattanásig feszített pillanat,
 csak a sárgás szemfehérje:
 az erek szálán piros cikkan,
 ahogy a kiszámított véletlen
 lusta ívén összeér -

nem a félelem:
a párbajra hívott halállal
való játszóadás bizserint férfigerincet:
hogy újra és újra ráforduljon
az ellene és érte lihegőre,
míg végül csak a fekete örvényt látja,
s a mind szaporább ziháláson átüt
valami tébolyodott, ősi kánon;

szívdobogásnál
gyorsabb metronóm nincsen;

túl az utolsó döfés orgazmusán
kiüresedik a lélek: eldőlt pohár,
mint az aréna,
ha a játék véget ér.

Napkorong III., 1976